

БУХАЛЪ.

Тъмна есенна нощ. Посрѣдъ мъртва тишина изъ горага се раздава страшенъ гласъ : бу-ху! бу-ху!

Това е гласътъ на бухала, най-голѣмиятъ врагъ на вранитѣ, зайцитѣ и мишкитѣ.

Ето, той изкача изъ долá и безшумно се понася надъ дървесата. Голѣмитѣ му жълти очи виждатъ много ясно и най-малкитѣ животни изъ тъмнината.

Прѣдпазливо прѣлита той около грамадния джбъ; много бързо и безшумно се провира прѣзъ листата и клонетѣ му и хваща една задрѣмала врана.

Съ грозни крясъци изхвъркватъ останалитѣ врани и почватъ да се виятъ изъ тъмнината.

А бухалтъ е доближилъ вече до своето гнѣздо. Кждѣто го чакатъ гладнитѣ бухалчета.

Г. Д.

